

Pia Ravn Jensen

Smagen af Fugl

Roman

Kort om romanen:

En efterårsdag i 1990 befinder den 26-årige taxachauffør, Marie, sig i sin lejlighed på Nørrebro med et barn, der ikke er hendes eget. Da politiet pludselig banker på døren, tager hun flugten ned ad bagtrapperne.

I månederne op til flugten får Marie en række uventede opringninger; en sygeplejerske fortæller, at Maries mor, som hun ikke har haft kontakt med i flere år, er blevet indlagt. Hendes elsker ringer og siger, at de ikke længere kan ses, og en stemme i telefonen meddeler, at hendes faster er død.

Hun er ude af sig selv. Hun ved det bare ikke endnu.

I scener fra Maries barndom og tidlige ungdom, trækkes trådene frem til fortællingens nutid og fremad.

”Smagen af fugl” er en fortælling om en ung kvindes ensomme kamp med de forestillinger, hun har om sig selv, om andre og om livet. En fortælling om hvordan tråde fra barndommen og den tidlige ungdom spinder sig ind i voksenlivet. Det er en fortælling om relationer og skæbner, der flettes sammen og krydser hinanden.

Pia Ravn Jensen

Smagen af Fugl

Roman

© 2017 Pia Ravn Jensen
Forlag: Book on Demand GmbH, København
Tryk: Book on Demand GmbH, Tyskland
Bogen er sat med Palatino Linotype og Arial
ISBN 9788771888171

Tak til Jan, min elskede mand, og til alle jer, der har læst med undervejs og opmuntret mig til at fortsætte. En særlig tak til Gerda, Nina, Dorte, Jens, Mette, Tom, Anne og Lise.

Efteråret 1990

Barnet

Du er ude af dig selv, ingen tvivl om det, du ved det bare ikke endnu.

Du ser det hele udefra, lidt foroven, ser en ung kvinde, der er dig, sidde og ryge i stuen, der er din. Det hele virker velkendt og fremmed på en og samme tid.

Den korte, jægergrønne dynejakke, støvlerne og det lange sorte hår, viltert og uredt som efter en storm.

Den blågrå cigaretrøg bevæger sig langsomt ud i rummet, over mod barnet på sofaen, en lille pige, højst et år.

Nogen har lagt et rødt tæppe over hende. Hun ligger stille som en dukke.

Alle lyde holdes i spænd, ingen knagende gulvbrædder, ingen tikkende ure, ikke en knap-penål, ikke et åndedrag, alt er stille, som i en drøm hvor mareridtet ligger på lur lige under overfladen.

Hun, hende der er dig, skodder cigaretten i et allerede overfyldt askebæger.

Nøgternt som et fjernstyret kamera registrerer du de væltede stole, de åbne skuffer, den raserede reol, de håndskrevne bøger, der ligger og flyder med ord.

En flaske med blæk er væltet, og den sorte væske er løbet hen over sofabordets hvide laminatplade. Kamerablikket følger blækket ud over kanten og ned på gulvet, forbi tomme flasker og skarpe skår. Sporet ender foran en skitse af to ansigter i blæksort og blegrødt.

Under andre omstændigheder ville du have studset over, at sporet var endt netop foran denne tegning. Var det virkelig et tilfælde? Havde blækket blot søgt sit eget stof? Var det et tegn?

Hun, hende der er dig, rejser sig, samler skitsen op fra gulvet og hænger den op på væggen med en rød tegnestift.

Du ser at hun sætter sig igen, tænder endnu en smøg og lader blikket glide fra barnet på sofaen, forbi ansigterne på væggen og op mod det ene af stuens to hvide kors.

Det er som så meget andet; har du først fået øje på noget, en figur i et terrazzogulv, et øje i et træloft, et ansigt i en fugtplet, er det umuligt for dig ikke at se det, og du kan ikke se et dannebrogsvindue uden at se et kors.

Det hvide kors mod den mørke himmel fastholder dit blik.

Et vibrerende lys begynder at tage form, og en skikkelse viser sig for dine øjne.

Pludselig springer hun, hende der er dig, op fra stolen og hiver rullegardinet ned, vender sig mod korset i køkkenet og styrer målrettet forbi bibelillustrationen af de førstefødte, der slås ihjel, og hen til vinduet.

Alle lejlighedens kors er dækkede, og med et hjerte, der slår af sig selv, sætter hun sig tilbage i stolen, i en stue der ryster.

Med vidtåbne øjne læner hun, hende der er dig, sig frem over bordet og lader en finger glide hen over det størknede blod på barnets kind. Som en alarm udløst af berøringen ringer det på døren, og i vanvidsrus over endelig at være sluppet fri styrtdykker lydene, som angrebslystne krager, mod dit ansigts åbninger; og hendes nøgne hænder, der også er dine, søger at beskytte jer.

Det er nu I kan splintre, ikke i to, men i tusinde.

Så bøjer du dig ned over sofaen, løfter den lille, slappe krop op og bevæger dig, forbi hænderne, der hamrer mod hoveddøren, og stemmen, der gentager:

- Luk op, det er politiet.

Med ordene i ryggen og barnet i favnen hvirvler du ned ad køkkentrappen og ud i baggården. Omringet af oplyste vinduer ser du dig om efter et skjulested, men der er liv i mørket og stemmer, der hvisker *"Der er hun, der er*

hun".

Du styrter mod porten og videre, ind i den dunkle passage.

Månederne før

Børnelærdom

Du vågnede og røg dagens første smøg, inden du stod op. Midt i et tilsyneladende dødt hav af hverdagsrutiner havde du ingen grund til at tro, at denne dag skulle blive anderledes. Alligevel slog du dynen til side og stod op.

- Godmorgen, sagde du til dit eget spejlbillede og kastede koldt vand i ansigtet. - Det er mandag den 3. september år 1990, klokken er tre minutter over syv. Jeg hedder stadigvæk Marie, er 26, har blå øjne, sort hår ... Idiot! Som om sort var sort og blå var blå.

Faktaopremsning var et morgenritual, du knapt tænkte over, ligesom du heller ikke tænkte over, at du låste toiletdøren, selv om du boede alene.

Kiggede i køleskabet og konstaterede, at ingen havde fyldt det op i løbet af natten. Lavede et krus neskafe og drak den sort.

Gik i bad, børstede hår og tænder og trak i

din foretrukne hverdagsuniform: sorte cowboybukser og langærmet, sort T-shirt. Lagde cigaretter, lighter og nøgler i lommen på den jægergrønne dynejakke; en hundrede-kroneseddel i baglommen, solbrillerne i panden og Terningemanden af Luke Rhinehart i hånden. "Få bøger kan ændre dit liv. Denne vil." stod der med hvide blokbogstaver øverst på forsiden. Du tvivlede, men da du havde fundet bogen i antikvariatet, var du hoppet lige på limpinden.

Vognmandens opsatte hår stak op over avis-kanten, da du kom ind på kontoret.

Af en eller anden grund havde hun ansat dig, selv om du havde lagt ud med at lyve hende lige op i ansigtet. Du havde sagt, at du var en erfaren bilist, selv om du kun havde haft kørekort i nogle få måneder. Hun havde gennemskuet dig, rystet på hovedet og sagt, at du kunne blive ansat på prøve, hvis du var villig til at køre om natten. Det var du, og vognmanden måtte være tilfreds, for kort tid efter havde hun tilbudt dig at køre om dagen.

- Godmorgen, sagde du og lød lidt mere frisk, end du egentlig var.

- Kaffe? spurgte vognmanden og kiggede op over aviskanten.

- Ellers tak, jeg tror bare jeg smutter.

Du kørte ud gennem porten og fik øje på Tobias' kæreste på den anden side af gaden. Hun

havde den karakteristiske gang, som så mange højgravide har.

- Fandens også, mumlede du for dig selv. Hvis hun fik øje på dig, ville hun gøre, hvad hun kunne, for at få din opmærksomhed, give sig til at vinke og smile, og i sin iver efter at komme over gaden ville hun måske træde ud foran en cyklist og i bedste fald slippe med et se-dig-for-fede-ko. Som endnu en efterkommer af fandens oldemor havde du således en rigtig dårlig undskyldning for hverken at dytte i hornet eller rulle vinduet ned og råbe "Hej hej!" Der var ikke noget galt med Tobias' kæreste, det var bare dig, der fandt det mere og mere anstrengende at stå ansigt til ansigt med andre.

Med en blanding af lettelse og irritation over dig selv så du hende forsvinde ned ad gaden. Du slog blinklyset til og kørte den modsatte vej.

Du måtte også se at få ringet til Tobias.

Så vidt du kunne huske, havde du aldrig drømt om noget; heller ikke om at køre taxa, men det passede dig fint. De små uforpligtende møder med kunderne var som skræddersyet til dig; lidt snak, farvel og tak, fortsat god dag, et smæk med døren, punktum og af og til en tankestreg.

Dagens sidste kunde sad dystert og tavs. Af og til så han til din side, og du fik fornemmelsen af, at han så dig an.

Da I var fremme ved adressen, så han igen

på dig. Så bad han om at blive kørt til en anden adresse. Du vendte vognen og håbede, at han havde penge nok.

- Hvad tror du, der ville ske, hvis et lille tomt sted inden i dig gav sig til at vokse? spurgte han, efter I havde kørt lidt.

- Det har jeg ikke tænkt over.

- Tror du, det ville kunne udvide sig og fortrænge alt andet fra dit indre?

- Det ved jeg ikke, svarede du, usikker på hvad det var for en tomhed, han snakkede om. Det måtte være en anden slags end den, du kendte til. Du foretrak tanketomheden frem for hjernens utrættelige kværnen, ligesom du foretrak den prikkende, sovende fornemmelse i kroppen frem for den rastløse uro.

Han betragtede dig igen, og uden egentlig at ville det mødte du hans blik, der var mørkt og sugende, som om det kunne dræne dig for alt; efterlade dig som en tom skal. Du så bort.

Resten af turen var han tavs, og det var med en blanding af lettelse og ærgrelse, at du så ham forsvinde ud i det grå.

Du kørte til centralen, afregnede med vognmanden og gik med det samme.

Tændte en smøg, trak røgen godt ned i lungerne og begav dig ned ad Nørrebrogade. Førte solbrillerne fra panden og ned på plads og betragtede stjålent dit eget spejlbillede i butiksvinduerne. Støvletramp og lange skridt,

som om der var noget du skulle nå. Men du behøvede ikke engang at skynde dig for at nå i Netto, før de lukkede.

Satte nøglen i gadedøren og så dig over skulderen, som du plejede, før du skubbede den op. Talte trinene op til 2. sal. Der var præcis lige så mange, som da du talte dem på vejen ned i morges. Du stod på måtten med posen i den ene hånd og nøglen i den anden og hørte telefonen ringe, men gjorde ikke noget særligt for at nå den. Den ringede vel igen, hvis det var vigtigt.

Med en følelse af overskud gik du i gang med at snitte squash, rød peber og løg. Det var ikke ligefrem hver dag, du lavede mad til dig selv.

Dine tanker kredsede om manden med de mørke øjne, og du havde en diffus, men stærk, fornemmelse af at havde fået et indblik i det *virkelige* liv, et *sandere* liv. Det forjættede liv, som lå uden for din rækkevidde, fordi ... ja, fordi hvad? At du manglede indsigt? Ærlighed? Mod?

- Av for satan. Du betragtede striben af blod, der voksede frem fra snittet i fingeren. Der var noget velkendt, beroligende over synet, men der var for lidt blod og smerte til at holde tankerne på afstand. Du stak fingeren i munden, sugede blodet i dig og tænkte på, hvorfor det dunkle virkede så dragende på dig. Hvorfor

virkede det mere sandt end det lette og lyse?
Det var, som om du ikke troede på glæden, som
om glæden bare var en overflade.

Du var 26, ikke ung nok til at tro, at du vidste
alt, men gammel nok til at vide noget. Men
hvad vidste du? Hvad vidste du om livet, om
andre, om dig selv?

Telefonen ringede igen. Det var sikkert To-
bias.

- Er det Marie Lund? spurgte en ukendt
stemme og præsenterede sig som sygeplejerske
fra neurologisk afdeling, Rigshospitalet.

- Det drejer sig om din mor, Mona Lund, fort-
satte stemmen.

Informationer blev afgivet og modtaget og
forbindelsen afsluttet.

- Nå, tænkte du og lagde røret på; ringede
de også og fortalte købmanden, at Mona Lund
havde fået en hjerneblødning.

Du tændte en smøg og smed lighteren på
bordet, så den kurede hen over den glatte over-
flade og ned på gulvet.

Skulle du nu komme rendende, bare fordi
din såkaldte mor havde tænkt sig at dø. Som
om den forestående død pludselig ophævede
alt.

- Gider ikke tænke på det, mumlede du, som
om du pludselig var blevet herre over dine
egne tanker.

Rystede den sidste smøg ud af pakken, krøl-

lede papiret sammen og kylede kuglen ind i væggen.

Den røde lampe i telefonsvareren stod og blinkede. Der var noget anmassende, næsten fjendtligt over de korte blink. Blink-blink. Der lå to beskeder og insisterede på at blive aflyttet. Blink-blink.

Du gav afspilknappen et hårdt tryk. Det første røde blink var udløst af et rør der blev lagt på, den anden besked var fra Tobias.

- Du minder sgu mere og mere om en syg kat, der har gemt sig for at dø i fred. Tag nu lige og ring tilbage, okay? Dy-y-yt.

Tobias var som din forestilling om en bror; han havde været der det meste af dit liv, og du kunne regne med ham. Kunne han også regne med dig? Gjorde han det? Gjorde du selv?

Hun var fem og han var seks og lige flyttet ind i lejligheden under hende. Hun sad på en af gyngerne i gården, da hun så ham for første gang. Med hænderne i lommen og blikket i jorden sparkede han sig frem. En lille sten trillede ind under gyngen, hun sad på.

- Ugh! sagde han og så op, så hans fregnede ansigt og smilehullerne kom til syne. - Du ligner en indianer. Hun slap ham ikke med blikket.

- Kan du ikke tale? spurgte han og lagde ho-

vedet på skrå, lavede skæv mund og kneb det ene øje i og ventede. - Jeg ved godt du hedder Marie. Og hende den rødhårede, sagde han og nikkede mod bænken, hvor Mona sad og læste i et ugeblad, - hun er din mor. Han så afventende på hende. - Hvor er din far?

Hun så forbi ham og over mod bænken, men der var ingen hjælp at hente.

- Jeg har ikke nogen, svarede hun.

- Nå for Sørensen, du kan altså tale. Er han død?

- Jeg har bare ikke nogen, gentog hun.

- Alle har da en far. Hun sendte ham et lysende blå blik, men Tobias var åbenbart ikke som de andre børn fra gården, for han blev stående og kiggede igen. Ville han råbe det ind i hovedet på hende? Hun betragtede, hvordan han formede hænderne omkring munden, men så vendte han sig og råbte på sin mor, indtil hun åbnede vinduet.

- Du har også en far! råbte hun tilbage, så det gibbede i Marie.

- Det ved jeg da godt, mumlede Tobias til vinduet, der allerede var blevet smækket i, og han vendte sig igen mod Marie.

- Hvis du ikke vil sige hvor han er, så er han nok i fængsel, sagde han og satte i løb ud over græsplænen, hvor nogle drenge fra gården spillede fodbold.

Mona stod ved køkkenvasken og skrællede kartofler. Så skulle de åbenbart have rigtig mad i dag, tænkte Marie og svingede benene ind under køkkenstolen og ud igen.

- Er det rigtigt, at jeg har en far? spurgte hun Monas ryg. Ryggen stivnede, benene svingede, det kolde vand brusede, og Marie ventede.

- Han er rejst, svarede ryggen og smækkede låget på gryden med kartofler.

- Hvem er det? spurgte Marie og pegede på fotografiet på faster Rosas reol.

- Det er min bror, svarede faster, der sad i sofaen og lappede et par af hendes bukser. Marie stirrede på det sort-hvide fotografi af manden med de mørke krøller og de lysende øjne. Hun var sikker på, at de var blå, ligesom hendes egne.

Marie så igen mod fasteren, der lagde hovedet lidt på skrå og smilede, men til sidst bukkede hun under for Maries blik og indrømmede, at det var hendes far.

- Mor siger han er rejst.

- Han er en god dreng, han skal nok vende tilbage en dag.

- Er han en dreng?

- Han er *min* dreng, sagde faster med blød stemme og kom i det samme til at stikke sig i fingeren. En mørk dråbe blod voksede frem. Der var nok til en blomst, tænkte Marie, der af

og til og med vilje stak sig med en nål og trykkede fingeren mod et stykke papir, rundt og rundt til en lille blomst, nogle gange flere.

- Og du er min pige. Gud og blodet binder os sammen, smilede faster og suttede blodet af sin finger. Marie tog fotografiet og satte sig i sofaen og så på det.

- Må jeg få det?

- Hvis du lover det bliver mellem os. Marie nikkede.

- Vi behøver jo ikke gøre din mor mere ked af det, end hun er i forvejen, sagde faster og tog billedet ud af rammen.

Da hun kom hjem, gemte hun sin far under gulvtæppet på sit værelse. Af og til tog hun ham frem og snakkede med ham, andre gange kyssede hun ham godnat på panden, sådan som Tobias gjorde med sin far.

Hun havde endelig gennemskuet gyngningens hemmelighed og kunne ikke få nok. Hun lænede sig frem og tilbage og blev ét med gyngen, susede gennem luften med den berusende følelse af at kunne flyve. Hendes lange hår flagrede omkring ansigtet, frem og tilbage, blå himmel foroven og sort asfalt forned. Mona sad på bænken og læste, men Marie ville ikke kalde på hende. Hun skulle selv opdage, hvor højt hun gyngede. Endelig kiggede Mona op.

- Se mor, jeg flyver, vinkede Marie, og efter

en pludselig indskydelse slap hun også med den anden hånd.

I hendes drømme blev faldet til utallige og eventyrligt lange flyveture, op over hustagene, hen over træerne i mosen, over myresmå mennesker og ind gennem vatbløde skyer. Nogle gange fløj hun alene omkring, andre gange sad hun på ryggen af en fugl med bløde, røde fjer, der duftede af shampoo og skinnede gyldent i solen. Men i virkeligheden var faldet kort og brutalt, for hun knaldede hovedet lige ned i den grove asfalt og oplevede aldrig selv, at gårdens unger stimlede sammen omkring hende og fulgte med, da Tobias' far bar hende gennem gården og ned til ambulancen.

Hun kunne høre en stemme i det fjerne.

- Marie, kan du høre mig? spurgte stemmen.

Hun ville åbne øjnene, men kunne ikke.

- Det er mor, jeg er lige her. En hånd strøg op og ned af hendes arm, og hun kæmpede for at vågne rigtigt. Endelig fik hun åbnet øjnene. En silhuet bøjede sig ind over sengen, hun lå i.

- Mor, sagde hun og greb ud efter håret, der faldt ned mod hende, men noget trak hende væk og ind i søvnen igen.

Da hun vågnede, var det blevet nat, og de fremmedartede runde, flade lamper i loftet udsendte et kvalmende, gulligt lys. Hun drejede ansigtet for at se efter sin mor, men der stod

bare en tom stol. Måske havde hun aldrig været der.

- Hvorfor må du ikke stå op? spurgte Tobias, der stod for fodenden af hendes seng og lavede ansigter.

- Det ved jeg ikke, svarede hun og betragtede hans fregner, der løb hen over næsen og ud på kinderne; nogle af dem faldt ligesom ned i hans smilehuller.

- Fordi hun har slået hovedet, svarede Mona, der stod på den ene side af sengen. - Måske er hun blevet hjerneskadet.

- Så galt er det vel heller ikke, svarede Hanne, fra den anden side af sengen.

Du så uvilligt på telefonen. Du ville ringe senere, måske. Der var også det med Mona; hvis du først havde Tobias i røret, ville du måske tale over dig og fortælle ham, at de havde ringet fra hospitalet, og så ville han begynde den gamle sang om, at du ikke skulle være så hård over for hende, tage ind og besøge hende, før det var for sent, se at komme videre, men med hvad? At du skulle tilgive, om ikke andet så for din egen skyld. Men du kunne ikke, ville ikke. Skulle du bare sådan uden videre tilgive hende for alt det hun ikke havde gjort, alt det hun ikke

havde været? Skulle du med vidtåbne øjne skrive under på, at du ikke var værd at elske? Men måske var du virkelig uegnet til kærlighed.

- Kærlighed mig i røven! Du rejste dig fra toilettet, trak ud og stod ansigt til ansigt med dig selv, mens du vaskede hænder, vendte dig og så dig i fuld figur i spejlet på indersiden af toiletdøren. Hvorfor havde du egentlig så mange spejle?

- Nar-nar-narcissist! Du blev stående foran spejlet, som om du stod i vejen for dig selv.

- Eller du tror måske også kun månen eksisterer, når man kan se den? Forsøgte at komme i tanke om, hvor du havde det fra. Var det noget, Tobias havde fortalt, eller måske noget du havde læst? Og var det egentlig Bohr eller Einstein? Tankesprække. Mona kilede sig ind mellem månen og mændene.

- Fint selskab for en røv med ører.

Den lille, gamle mand fik sig med besvær sat ind på forsædet i taxaen. Han sad lidt for at få vejret, før han spurgte, om sådan en ung dame virkelig kunne køre bil, og mumlede noget om, at verden efterhånden blev styret af børn. Så beklagede han, at han ikke kunne tilbyde noget mere interessant end en døds kørsel. Du slog taxameteret til og satte kursen mod Bispebjerg kapel.

Han fiskede et lommelærklæde frem af den

mørkeblå blazer, der virkede lidt for stor. Måske havde den passet ham engang, men nu var han skrumpet. Han tørrede sig under øjnene og forklarede, at rindende øjne var en af alderdommens utallige små fornøjelser, tilføjede at det altid var spændende at forestille sig, hvad det næste blev. Var det forstanden der røg, eller begyndte man at skide i bukserne?

Så virkede det helt nådigt at betragte døden, der havde stillet ham og vennerne op som en håndfuld dominobrikker, og forsøge at gætte, hvor i rækken man selv stod.

Du kastede et hurtigt blik på den gamle. Han vidste vel, at døden hverken tog hensyn til tidspunkt eller alder. For døden betød det ingen verdens ting, men du sagde ikke noget, og den gamle fortalte roligt, at det ikke kun var vennerne han havde mistet.

Han havde også mistet troen, og han havde ellers troet på så meget, på fremtiden, på retfærdigheden, på fred i verden.

Han havde troet på meget, men aldrig på Gud. Det ville ellers have været en rimelig kompensation for alt det, han havde mistet, at han kunne trøste sig lidt med den guddommelige tro i alderdommens lange og søvnløse nætter.

Hvor var der dog langt fra hans ungdommelige tro på sin egen udødelighed og et uendelig langt liv på jorden og en lige så uendelig udvi-

delse af hans univers.

Men der var kun én første gang, og en dag var det forudsigelige begyndt at fylde mere end det overraskende, og hans univers var ikke bare stagneret, det var begyndt at skrumpes.

- Det er ikke *mig*, der er blevet gammel, det er min krop. Det er ikke *mig*, der ikke længere kan følge med tiden, det er mit sind, sagde han krænket og trak vejret tungt gennem næsen.

Du satte den gamle af og var på vej ind i vognen igen, da du registrerede den gravide ud af øjenkrogen. Laura, tænkte du, og tøvede før du rettede blikket mod kvinden. Du måtte have set forkert. Alene den måde, hun gik på, virkede naturstridig. Højgravide kvinder skulle vralte ligesom Tobias' kæreste, ikke svæve. Hendes krusede hår, øjnene og smilet, der så ud som om det ikke kunne forsvinde. Du lukkede øjnene, men den gravide var der stadig, da du åbnede dem.

- Laura, hviskede du og støttede dig med en hånd på den åbne bildør, mens kvinden nærmede sig.

Med mekaniske bevægelser lukkede du døren efter den gravide, der havde sat sig ind på bagsædet. Du satte dig bag rattet, slog taxameteret til og kørte mod Rigshospitalet.

Du betragtede hende i bakspejlet, og det slog dig, hvor uudgrundeligt hendes udtryk var, en stille tristhed, en stille glæde, en accept af tinge-

nes tilstand, en overmenneskelig ro.

Så opdagede du, at hun græd, en stille gråd, der åd luften i kabinen og fik sveden til at sive ud i dine håndflader. Du måtte sige noget, bryde strømmen af tårer og tanker, men ordene snørede sig sammen i din hals.

- Er du ok? spurgte den gravide og lænede sig så langt frem i sædet, som hendes mave tillod. Hun var lige kommet ud fra kapellet, og nu spurgte hun, om du var ok! Du rullede vinduet ned for at få luft.

Med et fast greb i rattet og hvide knoer nåede I endelig frem.

Tankekønt så du hende forsvinde på samme uvirkelige måde, som hun for kort tid siden var dukket op.

Du troede ikke på så meget, heller ikke på genfærd. Du måtte have fat i hende, gribe hendes arm og mærke, at hun var af kød og blod, se hende i øjnene og sige: *Du hedder da ikke Laura, vel?*

Du smækkede bildøren og gik med hurtige, lange skridt mod hovedindgangen, trådte ind i svingdørens glaskabinet og fik en fornemmelse af, at den var ved at gå i stå. Du satte dine svedige håndflader mod glasset og skubbede på, men det gjorde ingen forskel. Endelig stod du i den store forhal, men hvor var hun? Du kastede et hurtigt blik på skiltene, der viste vej mod de forskellige afdelinger, og valgte en tilsynela-

dende tilfældig retning i din jagt efter Lauras dobbeltgænger.

Pludselig stod du på neurologisk afdeling og hørte dig selv spørge efter Mona Lund. En sygeplejerske fortalte, at Mona, imod forventning, havde fået det bedre. Du forstod, at det var en bekendt til Mona, der havde fortalt personalet om dig. Så du eksisterede åbenbart stadigvæk i hendes univers.

Mona havde fået afasi, muligvis helt mistet evnen til at tale, hun var lammet og kunne virke forvirret. Men tilsyneladende forstod hun, hvad man sagde.

- Hun kan godt lide, at man holder hende i hånden, smilede sygeplejersken.

Hun kunne lige så godt have opmuntret dig til at tage en fed skovsnegl i hånden.

Hun var fem og måtte løbe for at følge med Monas lange ben.

- Skynd dig nu lidt. Mona var stoppet op, og Marie rakte hånden frem for at hægte sig fast, inden hun fortsatte.

- Må jeg se, sagde Mona, og Marie vendte den fremstrakte hånd.

- Er det snot! Monas væmmelse krøb ind under huden på Marie som en særlig og mangfoldig afart af ondartede, levedygtige børneorm.

Den tunge glasdør gled langsomt i efter dem.
Der duftede af kaffe i salonen.

- Godmorgen, kvidrede Monas kollega og slog en børste mod en af frisørstolene. Marie kravlede op. I spejlet kunne hun se de to modelbilleder af Mona, der hang på væggen bag hende. Hun havde hørt, at hendes mor var smuk. Nogle sagde, at det var hendes mandelformede øjne, andre fremhævede hendes høje kindben eller slanke skikkelse. Uanset hvad, så afsluttede Monas kollega alle kundernes komplimenter med et suk om Monas lange, røde og fyldige hår.

- Tænk at du allerede er blevet fem år, sagde kollegaen og pludrede løs om den gang Marie havde stået ovre i hjørnet i kravlegården.

- Du var så sød dengang.

- Av for satan, udbrød Marie og lod hovedet bevæge sig i samme retning som børsten trak hendes lange, filtrede hår.

- Hold op med at skabe dig, sagde Mona.

- Ja, så er det vist også nok for i dag, smilede kollegaen. Marie gled ned fra stolen og smuttede ind i baglokalet.

- Jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op med hende. Jeg tror simpelthen, hun har taget skade efter hun faldt af gyngen og slog hovedet.

- Tror du virkelig?

- Hvis ungerne i gården spørger, om hun vil lege, glør hun bare på dem, som om de taler

russisk.

- Det bliver sikkert bedre, når hun kommer i skole. Vil du med i byen på lørdag?

- Hvem skal så passe Marie?

- Hendes faster plejer da ikke at sige nej.

- Nej! Hun tror jo nærmest Marie er hendes unge.

- Hvorfor har hun egentlig ikke selv børn?

- Åh gud, hvis du havde set hende, ville du vide det! Jeg tror sgu hun tisser med samlede ben.

Marie rettede sig op fra tegningen; hvorfor grinede de af faster Rosa? Hendes arm fejede hen over bordet, så termokanden og kopperne røg på gulvet.

- Hvad laver du nu!

Mona kom til syne i døråbningen.

- Det var ikke mig, sagde Marie uden at blinke.

- Gud fader i skuret, tror du der står idiot på ryggen af mig. Se så at få ryddet op.

Mona forsvandt med Maries tunge i nakken.

Søndagene var som en genudsendelse. Når det ringede på døren, løb Marie ud for at åbne, og der stod faster som hun plejede, med håret og hyttesko og den rummelige taske, som hun holdt op foran maven med begge hænder.

- Her er lidt godt til dig og din mor. Faster rakte papirposen med appelsiner frem, mens

hun tørrede skoene af i måtten så længe, at der snart måtte gå hul i den. Så trådte hun ind over dørtærsklen, tog den brune cottoncoat af og afslørede, at hun også denne søndag havde en brun kjole på.

Hendes øjne lå store og bløde bag de tykke brilleglas og havde samme farve som de chokoladefrøer, der lå i bunden af hendes taske. Men først skulle de gennem frokosten.

Marie rykkede sig uroligt på stolen og lod blikket springe mellem Mona og faster. I frisørsalonen snakkede Mona en del, men om søndagen holdt hun åbenbart fri.

- Går det ellers godt med at have Marie med i salonen, spurgte faster.

- Hvorfor skulle det ikke gøre det? svarede Mona og stak gafflen i rullepølsemeden. Kniven hvinede hen over tallerkenen, og Maries hænder fløj op mod ørerne, men for sent.

- Nej, selvfølgelig. Faster tørrede sig lige så omhyggeligt i mundvigene som hun tørrede sine sko af i måtten.

Mona begyndte at tage af bordet, før faster var færdig.

- Skal jeg hjælpe dig? spurgte faster, lagde kniv og gaffel fra sig og tyggede af munden.

- Nej, bare gå ind.

Hvorfor sagde de altid det samme? Marie gik ind og satte sig i sofaen og ventede på faster og frøerne.

Den første var den bedste. Faster tog også en og sammen lod de frøerne smelte.

- Kan du huske fadervor, spurgte faster og lagde hovedet lidt på skrå.

- Hmm, nikkede Marie, slikkede munden ren for chokolade, foldede hænderne, lukkede øjnene og lod hovedet falde lidt forover.

- *Fadervor*, begyndte faster, og Marie hægtede sig på.

- *Du som er i himlen. Helliget vorde dit navn ...*

Marie havde tillagt sig den særlige og lavmælte stemmeføring som faster brugte, når de bad sammen.

- *... giv os i dag vort daglige brød ... og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde ...*

Marie åbnede øjnene, så Mona stå i døråbningen og slog hurtigt blikket ned igen og fortsatte:

- *Thi dit er riget, magten og æren i al evighed!
Amen.*

- Du skal huske, at du aldrig er alene, sagde faster, der ikke havde bemærket Mona. - Gud er altid hos dig.

Der lød et fnys fra døråbningen, Mona trådte ind, tog cigaretterne fra sofabordet og forsvandt ud i køkkenet igen, og de fik fred til, at faster kunne fortælle om præstens prædiken, for før frokosten havde faster altid været til gudstjeneste.

Falske profeter, gentog Marie og smagte på

ordene, som var de overtrukket med chokolade. Hun var ikke sikker på, hvad det betød, men hun kunne tydeligt se ulve i fåreklæder for sig.

Mona kom ind med kaffen og satte sig i lænestolen med et ugeblad i skødet.

Faster rakte æsken frem mod Marie.

- Vil du have en mere?

- Hun vil da sælge sin sjæl for en chokoladefrø, sagde Mona uden at se op fra ugebladet.

- Sjælen er ikke noget at spøge med, sagde faster og strammede læberne.

- Uha, nej da.

Mona rullede med øjnene og Marie så fra den ene til den anden; i hendes 5-årige univers var godt stadigvæk godt, sort var sort, hvidt var hvidt, skidt var skidt. Faster var god, og det var synd for hende, at Mona ikke kunne lide hende.

Faster gik, natten kom, chokoladen smeltede, og ordene begyndte at leve deres eget liv. Marie blev forfulgt af glubske ulve gennem mørket, hun snublede og vågnede med fornemmelsen af ulvens hale, der gled hen over hendes ansigt. Lysvågen og lammet lå hun og lyttede efter ulven i værelsets skyggeland. Mor-mor-mor bankede hendes hjerte, så hårdt, at det gjorde ondt. Hun overvandt angsten for det, der kunne ligge under sengen, og satte en fod ned på gulvet. Nu gjaldt det om at komme væk, inden det under sengen greb fat i hendes ankler. Med hurtige, lette trin løb hun hen over gulvet, ud af værel-

set. Døren til Monas soveværelse var lukket og låst, men der kom lyde derindefra. Hun kiggede gennem nøglehullet og fik et glimt af Mona på alle fire, med lukkede øjne og hængende bryster og en nøgen mand bag hende. Synet ramte hende som en nål i øjet. Hun skyndte sig tilbage i sengen, foldede hænderne og bad til fadervor i himmelen, men når ordene slap op, vendte ulven tilbage. Det samme gjorde synet af Mona, der lå lige på den anden side af væggen og virkede lige så fjern som den gud, faster sagde altid var hos hende.

Sygeplejersken drejede fra gangen og ind på en stue.

- Du må gerne vække hende, sagde hun og gik.

Du kiggede mod sengen og tænkte, at sygeplejersken kunne have vist dig hen til en hvem som helst og sagt, at det var din mor. Du kendte ikke den kvinde, der lå i sengen. Ikke engang håret var genkendeligt. Det lå glansløst og uvasket på den hvide pude.

En lille gylden eksplosion af Monas solvarme, lange, røde hår; en knugende fornemmelse af du vidste ikke hvad, jog du bort med et fnys. En damefrisør med fedtet hår, hvor ynkeligt, tænkte du.

Mona åbnede øjnene og så op på dig. Hendes ansigt røbede ingenting, men hvad havde du forestillet dig? Hun lå bare der og stirrede.

- Hvad gløder du på? spurgte du og syntes du så en trækning ved hendes ene øje.

- Er du ikke glad for at se mig?

En pludselig trang til at udnytte situationen fik dig til at trække en stol hen til hendes seng. En rejekælling, der havde mistet mælet, så var der alligevel en form for retfærdighed til.

- Du har da glemt at sminke dig, sagde du.

Hun var fem første gang hun så hende uden makeup. Mona gik i seng uden at fjerne den, og det første hun gjorde, når hun stod op, var at låse sig inde på toilettet for at lægge en ny. Sådan var det bare, og det var ikke noget Marie tænkte over, før Mona blev syg.

Hun havde kastet op hele weekenden og lå i sengen og svedte. Marie kom med en fugtig klud og fulgte tavst opløsningen af hendes ansigt.

- Du må ringe og sige jeg er syg, sagde Mona og rakte hende den brugte klud.

- Men jeg har ikke lært tal.

Hun blev sendt ud i køkkenet efter blok og kuglepen, Mona skrev nummeret og sagde, at så svært var det jo heller ikke.

- Er det dig, Marie? spurgte Monas kollega

overrasket.

Marie fortalte hvad hun havde fået besked på, og kollegaen sagde nå, for pokker og det var ikke så godt og god bedring.

Du kunne næsten ikke holde ud at se på hendes udtryksløse fjæs, men tanken om, at hun ville smile triumferende i samme øjeblik, du vendte ryggen til, fik dig til at blive siddende.

Før hun blev seks, var der stemmer i natten, der blev til navne i Monas mund, og navne blev til mænd i stuen.

- Far! udbrød hun, første gang hun så en af dem, men mandens ansigtsudtryk fik hendes glæde til at krølle sammen som et stykke papir, hun selv måtte sluge.

Da hun var seks år, begyndte Steen at komme, og da hun var otte holdt han op.

Mona lagde røret på og sagde, at det var sengetid. Marie så op fra tegningen, som hun havde tegnet på hele aftenen, farvelagde endnu et par af fantasifuglens fjer, før hun gik ud til Mona.

-Her, sagde hun og lagde tegningen på kommoden under spejlet.

- Hvorfor har du malet græsset blå?

Mona ventede ikke på svar, men gik ud på toilettet og låste sig inde.

Marie granskede den efterladte fugl, krøllede den sammen og smed den ned bag kommoden.

Efter en pludselig indskydelse gik hun ind i stuen og gemte sig bag den højryggede lænestol.

Hun kunne høre Mona pusle omkring i lejligheden.

Så ringede det på døren, og lyden af en lavmælt mandestemme blandede sig med Monas latter.

- Jeg ser lige efter om hun sover, sagde hun med let og luftig stemme.

Nu gik de omkring og ledte efter hende.

-Marie, kom frit frem, kaldte Mona så nær stolen, at Marie krympede en smule.

- Fundet! sagde Mona og trak stolen ud.

Marie blev siddende, indtil hun blev trukket op.

- Sig goddag og godnat til Steen, sagde Mona og gav hende et puf i ryggen.

Marie lagde armene over kors og blev stående.

-Nå da da da, vi kan bare hilse en anden gang, smågrinede manden og smilede venligt til hende.

Mona tog fat igen, trak hende ind på værelset og skød dørene for.

- Hvad bilder du dig ind.

Mona trak op i hendes bluse, og Marie beklagede sig fra indersiden.

- Av! Du river hovedet af mig.

- Det ville nok ikke gøre den store forskel.

Mona trak til og blev stående og så på, at hun nu også kravlede ned under dynen.

Steen var ikke som de andre. Han kom igen og igen og gik med hat, selvom Mona sagde, at han så åndssvag ud. Han var vild med country, og hatten hørte ligesom med, sagde han, og han spurgte altid Marie, om hun havde noget nyt på tegnebrættet.

Hun kunne godt lide ham, selv om Mona havde sagt til Hanne, at han jo ikke ligefrem var flot, og Hanne havde svaret, at hun da syntes han var rigtig charmerende, hvad det så skulle betyde.

På hendes syv års fødselsdag kom Steen med morgenbrød.

- Til frokosten, sagde han og stillede en flaske snaps på bordet og fik et kys af Mona.

- Og til Marie.

Han lagde en pakke foran hende, og hun åbnede den.

- Kan du lide den? spurgte han.

Hun lod hånden glide hen over det sort-lake-

rede skrin, nikkede tavs og betaget af den røde drage på låget.

Efter morgenmaden måtte Marie lide for skønheden.

I dagens anledning børstede Mona hendes filtrede hår helt fri for fuglereder og flettede det i to lange, stramme fletninger.

- Nu er du mindst lige så fin som dine kusiner, sagde Mona, efter at hun havde trukket den orange kjole ned over hovedet på hende.

Faster Rosa var den første der kom.

Marie åbnede den lille pakke.

Det var et Dagmarkors i guld.

- Din mor kan jo ikke finde det, jeg gav dig i dåbsgave, sagde hun.

Onklen kom med kone og kusiner og en lift i hånden.

- Her kommer jeg med sønnike, sagde han, slog hånden ud og hilste på alle og ingen.

Kusinerne så ud som om de følte sig hjemme i deres lyserøde kjoler og på Maries værelse.

Maries morfar tog frakken af og gav den til sin kone, der hængte den på bøjle. Han nikkede kort til hilsen og satte sig i stuens eneste lænestol og gav sig til at tromme fingrene mod armlænet.

Til sidst kom Hanne med Tobias, Lille Lars og en lagkage, som hun stillede i køkkenet, før hun gik ind i stuen og præsenterede sig som Monas veninde og underbo.

-Så er du måske også enlig mor, spurgte onklen.

- Næh, manden sidder med noget regnskabs-halløj, mumlede Hanne.

- Så er der serveret, sagde Steen, der havde stået i køkkenet siden morgenmaden.

- Øjeblik!

Onklen bøjede sig ned over liftens med den sovende dreng, og under svage protester fra hans kone i sofaen tog han barnet op på armen; stuens kvinder stimlede sammen omkring ham.

- Uhh, hvor er han sød, kurrede Hanne.

-Må jeg? spurgte Mona og rakte hænderne frem.

- Hvis du ikke niver ham, sagde broren brysk. - Hun nev mig sgu gul og blå, indtil jeg blev stor nok til at slå fra mig.

-Åh, lad mig nu, bad Mona og rakte igen hænderne frem mod sin bror, der betænkte sig endnu nogle øjeblikke, før han rakte hende barnet.

På armen af Mona trak det lille ansigt sig sammen, og allerede før skriget kom der noget stift over hende, og hun rakte hurtigt det skrigende spædbarn tilbage.

- Du er sgu da ikke blevet bedre med tiden, sagde broren.

Marie så på sin nye fætter med det lille røde, rynkede hoved og de sammenknebne øjne. De mørkerøde læber så ud, som om de var placeret

på ansigtet på samme måde som jordbærrene på den lagkage, Hanne havde haft med.

- Jeg synes han er grim, sagde Marie lavmælt til Tobias, men i næste øjeblik var alle stuens øjne rettet mod hende.

- Hvabehar! Skal du have tungen klippet af, udbrød onklen.

Maries tunge trak sig tilbage i munden. Var det for sjov, eller hvad kunne han egentlig finde på?

- Hvordan tror du selv du ser ud? røg det ud af Mona.

- Så er der vist balance i det bror-søster regnskab, sagde Hanne og rystede på hovedet.

- Det er Maries fødselsdag, sagde Steen.

- Derfor behøver hun jo ikke være både fræk og dum, sagde onklen og rakte den lille over til sin kone i sofaen. Så stillede han sig igen midt i stuen, hvor alle kunne se ham og klappede to gange i hænderne.

- Tak for opmærksomheden.

- Sådan siger han altid, hviskede Marie til Tobias.

Frokosten blev skyllet ned med øl og snaps, og bagefter var der kaffe og kage. De skålede i sherry og portvin. Onklen udbragte en skål for Gud, konge og fædrelandet, og flere for sønnike og humoren.

- Det er så forbandet trist, når folk ingen humor har, sagde han, og løftede sit glas mod

Hanne, der smilede lidt anstrengt tilbage.

- En småkage? spurgte Mona sin far.

- Jeg har jo for pokker sagt, at jeg ikke vil have mere, svarede han og viftede tallerkenen væk. Et par småkager gled ud over kanten og ned på dugen. Mona så sig nervøst omkring og søgte støtte i det lille glas på bordet.

Faster Rosa var den første der kom, og den første der gik.

- Tak for i dag, sagde hun og rakte hånden frem mod Mona.

- Jeg troede de første skulle blive de sidste, sagde Mona og pustede cigaretrøgen op mod loftet.

- I klarer jer nok uden mig, svarede faster og smilede taknemligt til Steen, der havde taget hendes fritsvævende, fremstrakte hånd. Marie fulgte faster ud, lukkede døren efter hende og gik ind på sit værelse for at hente papir og tuscher.

-Hvad skal du? spurgte den største af kusinerne.

- Det er mit værelse, svarede hun og vendte ryggen til dem for at lede på skrivebordet.

- Av for satan! Marie gned sig på armen, hvor hun var blevet nevet, og så efter kusinerne, der grinende løb ind i stuen og stillede sig i nærheden af deres far.

Marie fulgte efter, og da det var den mindste kusine der stod forrest, blev det hende hun nev.

- Marie niver! råbte den store, og den lille så med tårer i øjnene op mod sin far, der havde vendt sig så meget på stolen, at han kunne se Marie.

- Det var da som syv satan, sagde han.

- Kan du så sige undskyld, sagde Mona.

Men Marie var allerede på vej ud af stuen.

- Du må undskylde, at hun er sådan lidt, du ved nok ..., sagde Mona til sin bror og slog en finger et par gange mod tindingen.

Broren lagde nakken tilbage og tømte sit glas, og Mona gjorde det samme.

- Der må være sket noget, dengang hun faldt af gyngen, sagde hun og tav, da Hanne kom tilbage fra toilettet.

Marie og Tobias lå under køkkenbordet og tegnede.

- Shh, hviskede Marie, da nogen kom ud i køkkenet.

- Jeg troede, det var Maries fødselsdag, sagde Hanne.

- Hvad mener du? spurgte Mona.

- Man skulle jo tro, at det var en konkurrence om at få opmærksomhed.

- Sikke noget vrøvl.

Hanne begyndte at grine.

-Hvad er det der er så morsomt? spurgte Mona.

- Det er bare ham din Kong far, sagde Hanne.

- Tænk at du finder dig i ham.

Hanne talte sig varm på Monas vegne, men bortset fra de fire under bordet talte hun for døve ører.

- Nu skal vi hygge os, sagde Mona og forsvandt med kaffen og Hanne.

Mona var begyndt at synge.

- Jeg ville eje millioner, hvis tårer var guld ...

Der lød et rabalder inde fra stuen. Marie og Tobias udvekslede blikke under bordet, kravlede ud og løb ind for at se, hvad der var sket.

Mona lå på gulvet mellem glas og tallerkener. Stolen var væltet og dugen trukket delvis af bordet.

- Nu skal jeg hjælpe dig, sagde Steen og rakte en hånd ned mod hende.

- Jeg kan selv, grinede hun og greb igen fat i dugen.

- Lad mig nu hjælpe dig, sagde Steen og bøjede sig ned over hende.

-Du er sgu alt for god ved hende, sagde onklen.

- Det er nok bedst, hvis I går nu, sagde Steen og rettede sig op.

- Tænk at man kan hedde Steen, når man er blød som smør, sagde onklen og forlod stuen uden applaus.

-Jeg bliver og hjælper, sagde Hanne, da de sidste gæster var gået.

Tobias og Lille Lars var faldet i søvn i hver

deres ende af sofaen, men Marie sad lysvågen i lænestolen og fulgte med i, at Mona hverken ville rydde op eller i seng.

Mona rystede den tomme flaske.

- Tror du ikke du har fået nok, spurgte Steen.

- Af hvad? hikkede Mona, lænede sig ind over bordet og fik fat på en flaske med en bundskraber og faldt tungt ned på stolen igen.

- Engang sagde min far, at jeg var smuk, meget smuk, men nu er jeg begyndt at få rynker, sagde hun og gav sig pludselig til at hulke. Så rejste hun sig, vaklede gennem stuen og ud på toilettet og kastede op.

- Jeg kan aldrig rigtig finde ud af, om du er syg eller hvad, sagde du og tvang dig selv til at se på Monas ansigt. Hun fortrak ikke en mine.

Hun var syv, det var søndag, og hun sad på sit værelse og tegnede.

- Hvem snakker du med? spurgte Mona fra døråbningen. Marie havde ikke hørt hende komme og for sammen ved lyden af hendes stemme.

- Ikke nogen, svarede hun med opspærrede øjne, og fæstnede sit blik på et punkt lige under Monas bryster; hvordan kunne Mona vide, at

hun havde besøg af sin hemmelige ven, når det kun var Marie, der kunne se ham. Havde hun hørt, hvad de snakkede om? Havde Marie kaldt ham far? Det gjorde hun nogle gange, men ikke altid, måske fordi Mona ikke brød sig om, at hun kaldte nogen for far, heller ikke Steen, der ellers havde sagt, at det måtte hun da gerne.

Hun huskede ikke længere, hvorfra og hvornår hendes ven var dukket op; spekulerede heller ikke over det; han kom bare, når hun tænkte på ham. Så stod han i den meget blå skjorte, som han altid havde på; lyttede til hvad hun havde at sige, nikkede, smilede og forsvandt på samme umærkelige måde, som han var kommet.

- Du er vel ikke begyndt at snakke med dig selv, spurgte Mona hovedrystende. I det samme ringede det på døren, det måtte være faster. Marie kastede et hurtigt blik rundt i værelset, men hendes ven i den blå skjorte var der ikke; så gled hun ned af stolen og løb efter Mona, der fortsatte forbi døren uden at åbne. Marie lukkede faster ind, som hun plejede.

Nu sad de omkring frokostbordet, og Marie så fra fasters mund, der tyggede og tyggede, til Monas næse, der pegede ned mod ostemadden på hendes tallerken.

Marie rejste sig og gik på toilettet, selv om hun ikke skulle noget.

- Jeg er vel hendes mor, sagde Mona uden at se op.

- Naturligvis, smilede faster lidt stramt.

- Så er det vel også mig, der bestemmer over hende.

- Naturligvis, gentog faster og tørrede sig så omhyggeligt i mundvigene, at smilet helt forsvandt.

- Hvad snakker I om, spurgte Marie fra døråbningen.

- Ikke noget der kommer dig ved, svarede Mona.

- Jeg vil godt snakke lidt alene med din mor.

Faster fiskede æsken med frøer op af tasken.

- Jeg venter, sagde Marie og gik ind i stuen, satte sig i Monas stol, talte til 20 og listede ud til den lukkede køkkendør.

- Vi klarer os selv, lød Monas stemme.

- Men hvad med pillerne?

- Jeg har bestilt tid hos lægen.

Hvad var det de snakkede om? Var Mona syg? Lyden af stoleben, der skrabede henover gulvet, fik hende til at løbe ind på værelset. Køkkendøren blev åbnet, og hoveddøren blev lukket, og før Marie vidste af det, kom Mona styrtende ind på hendes værelse og rev døren til den franske altan op.

- Vi har ikke brug for dine almisser! råbte hun og smed, hvad hun havde i hænderne.

Appelsinerne trillede efter Rosa hen ad forto-

vet; frøerne lå helt ubevægelige.

- Jeg har jo sagt, at hun ikke kommer, sagde Mona søndagen efter.

Marie vendte sig fra altandøren og så mod hende.

- Det er slut med at have hende rendende hver søndag.

Mona vendte ryggen til og gik.

- Du lyver!

Marie løb efter hende ud i gangen og slog sine knyttede næver mod hendes lænd.

- Så er det nok!

Mona greb hende i armen og ruskede hende.

- Du har jo snot i hele hovedet, sagde hun og slap hende igen. Marie stirrede tilbage, førte bagsiden af hånden hen under næsen, tog et par skridt frem og tørrede den af på Monas lår.

Med fingeraftryk på kinden stillede hun sig tilbage foran den åbne altandør, lænede sig ud over gitteret og fulgte skikkelserne, der drejede om hjørnet.

Håbets farve var brun. Der var forkerter brune frakker og rigtige brune frakker med forkert indhold. Hvis der kom tre sorte frakker i træk betød det, at faster ikke ville komme.

En blå, en grå, en gul, en sort, en sort ... Fadervor du som er i himlen ... en grøn, en hvid ... Og så, midt i et fadervor, dukkede hun pludselig op.

- Amen! råbte Marie, løb forbi Mona i stuen, ud i opgangen og ned ad trapperne på strømpe-
pesokker.

- Jeg vidste du kom, sagde hun forpustet på vej op. Faster smilede og blev ved, da de stod foran den lukkede dør.

Marie havde ingen nøgle med, og Mona åbnede ikke.

Faster fiskede æsken med frøer og posen med appelsiner op af tasken. Marie tog imod æsken og appelsinerne, der virkede tungere end ellers, og faster blev stående lidt med den tomme taske foran maven, før hun vendte sig og forsvandt ned ad trapperne.

Ugerne gik, uden at faster kom, men en dag sagde Mona, at de skulle ud og besøge hende.

Faster stod ved stoppestedet og ventede. Hun tog Maries hånd og holdt godt fast, som om hun kunne finde på at løbe efter Mona, der havde travlt med at komme over på den anden side af vejen for at nå den næste bus tilbage.

Fasters stue var som den plejede, men det var første gang, at Maries blik blev hængende ved den store læderindbundne bog med guld-
bogstaver på ryggen. B-i-b-e-l-e-n, stavede hun højt for sig selv; vendte sig mod faster, der gik og vandede de mange potteplanter i vindues-
karmen, og spurgte, om hun måtte kigge i den. Det kunne de gøre sammen efter frokosten,

sagde faster, men Marie var ikke sulten og fik at vide, at hun måtte være glad for, at de kunne gå mætte i seng.

Hun fulgte utålmodigt faster, der vandede og vandede; tyggede og tyggede.

Endelig sad de i sofaen med bibelen, der var så stor og tung, at faster havde brugt begge hænder, da hun tog den fra reolen. Nu lå bogen foran dem på sofabordet og ventede på at blive slået op.

Faster bladrede frem til en helsides illustration af Adam og Eva i Edens have, og hun fortalte med sine egne ord om, hvordan Gud havde skabt alt i løbet af seks dage.

Faster lagde an til at vende siden, og det kriblede i Maries fingre efter at bladre i de tynde sider, og hendes hånd løb i forvejen.

- Det er nok bedst jeg gør det, sagde faster, fjernede hendes hånd og afslørede selv Adam og Eva, der blev udvist af Edens have.

Den Gud, Marie kendte, kendte hun fra faster, og det var en god Gud, men nu viste Det gamle Testamente Gud fra den hårde side.

Hun forstod det ikke.

- Du spørger og du spørger, sagde faster og lukkede bogen, - men Herrens veje er uransagelige.

Faster rejste sig, bar bibelen på plads og gik ud i køkkenet. Marie blev siddende i sofaen. Hun kunne høre, at der blev rumsteret med

opvasken, men ... var der ikke også nogen, der kaldte? Hun så mod reolsystemet hvor bibelen lå; rejste sig og gik derhen, skævede mod køkkenet og lod en hånd glide hen over læderet. Hun syntes hun kunne høre Eva græde og spørge Gud, om de ikke nok måtte komme ind i Edens have igen, men Gud sagde nej, og nu var Adam og Eva spærret inde i den bog. Hendes hånd gled ned til hjørnet af omslaget.

- Marie, hørte du ikke hvad der blev sagt? spurgte faster fra døråbningen og tørrede hænderne i viskestykket.

Der skulle flere besøgs forsigtige plagerier til, før hun selv fik lov at kigge i bibelen.

Hun lagde sig på gulvet med den store bog, foldede hænderne under hagen og bad fader-vor tre gange.

- Herrens veje er uransagelige, mumlede hun. Hun havde tygget på fasters ord og var nået frem til, at det betød, at man aldrig helt kunne føle sig sikker på, hvad Gud kunne finde på. Sammenholdt med Det gamle Testaments myter og motiver havde det givet hende det indtryk, at hun måtte passe på, at hun ikke vækkede Guds vrede. Hun slog op på første side og bladrede så hurtigt, som hun mente Gud tillod det, forbi Adam og Eva i Edens have og videre til deres udvisning. Adam og Eva så så kede ud af det, at hun kunne mærke det i maven, og det

blev ikke bedre af at komme til Kain, der havde slået sin bror ihjel.

Det var en del af ritualet, at hun skulle begynde forfra hver gang. Når hun blev i tvivl om det var godt nok til Gud, bad hun et ekstra fadervor.

Hun nåede frem til Syndfloden og de nøgne mennesker, der kæmpede for ikke at drukne.

Nogle af dem lå på bredden og vred sig som orme under solen, andre forsøgte at komme op af floden, en kvinde kravlede op i et træ. En mand holdt om halsen på en hest, der kun lige havde hovedet over vandet, så det så ud, som om han var ved at kvæle den. Men mest synligt for hendes blik var det barn, der blev rakt op af en arm i floden.

Hun vidste godt, at hvis hun stillede for mange spørgsmål eller et forkert, så kunne faster finde på at sige, at hun åbenbart ikke var stor nok til at kigge i bibelen alene.

- Drukner han også, spurgte hun alligevel og pegede på barnet, da faster gik forbi.

-Ingen er nærmere Gud end det lille barn, svarede faster.

- Men ... begyndte hun og bed sig i underlæben.

-Der er ikke noget men, sagde faster og gik tilbage til køkkenet, og Marie vendte igen blikket mod Syndfloden og barnet på armen, der stak op af floden. Hun kunne høre vandet

bruse og blev selv til barnet, der hang over den brusende flod, omgivet af slanger, der hvislede, og heste, der vrinskede. Hun hang og håbede, at Gud ville se hende og tænke, at det var synd, hvis hun druknede, og så ville han stikke hånden ned gennem skyerne og redde hende.

Besøg efter besøg lagde hun sig på gulvet og begyndte forfra med at bladre sig gennem de velkendte motiver og historierne, som faster villigt fortalte hende, så længe hun kunne nøjes med at lytte. Efter Noas ark kom Babelstårnet. Historien fik det til at kilde i hendes mave på samme måde, som når hun forestillede sig at springe ud fra et højhus med en paraply som faldskærm; tænk hvor ville det være sjovt, hvis man kunne bygge et tårn helt op til himmelen, røre ved skyerne og ... hvor var det tarveligt af Gud, at han ikke ville have, at man gjorde det. Hun bladrede hurtigt videre, forbi Lots hustru, der bliver forvandlet til en saltstøtte, forbi Isak, der bærer brænde til det bål, hans egen far vil ofre ham på, forbi Josef, der sælges af sine brødre, og Moses, der findes i floden af Faraos datter, forbi kvægpest og mørket og ... hvad blev det næste? Hun bladrede og blinkede flere gange, som om hun kunne filtrere det, hun allerede havde set, eller måske snarere for at se rigtigt. Hendes blik sprang fra englen med det blodige sværd til kvindernes forvrængede an-

sigter og de livløse børn i deres arme. Omhyggeligt stavede hun sig gennem teksten under illustrationen: "a-l-l-e f-ø-r-s-t-e-f-ø-d-t-e i-h-j-e-l-s-l-a-a-s". Hun rynkede brynene og læste teksten igen, smagte på ordene og mumlede dem frem for sig til hun mente, hun havde forstået budskabet. Hun slap ordene og vendte tilbage til de døde børn. Hvorfor skulle de dø? Hvorfor var det en engel, der slog dem ihjel? Var engle ikke gode? Var de ikke en slags tjenere for Gud?

Måske var børnene slet ikke døde; hun så på drengen, der lå alene for foden af en trappe. Måske var han bare besvimet eller... nej, han lod som om han allerede var død. Sådan ville hun selv gøre; hun ville ligge helt stille og snyde englen, så den bare gik forbi.

Faster kom ind og sagde, at der var mad, og det ville hun ikke sige to gange, vidste Marie. Modvilligt lukkede hun bogen og lagde den på plads i reolen. Hos faster havde alting faste pladser, men i Maries tanker var der uorden; hovedet var så fuldt af spørgsmål, at hun måtte lukke nogle af dem ud; hvorfor hjalp Gud ikke alle dem, der var ved at drukne i Syndfloden? Fordi menneskene ikke havde været gode, fik hun at vide. Men hvad med barnet? Var barnet heller ikke godt? Svaret var, at man ikke taler med mad i munden. Hun tyggede af og gentog sit spørgsmål, og faster sagde, at børn var uskyldige. Men hvad så med Gud, var han ikke

altid god? Og jo, selvfølgelig var han det, men hvorfor blev børnene så slået ihjel af englen?

- Du spørger og du spørger, men man spørger jo ikke, hvor mørket kommer fra, sagde faster og tørrede sig om munden og forklarede, at mørke var fravær af lys, og det onde var fravær af det gode. Når børn døde, var det i fravær af kærlighed, i fraværet af Gud, og nu skulle Marie se at få spist sin mad, inden den blev kold.

Ved sengetid blev der redt op på sofaen til Marie.

Det var en et-værelses lejlighed, så de skulle begge sove i stuen.

- Hvis der er noget, så kalder du på mig, sagde faster med håret, briller og langærmet flannel natkjole. Marie nikkede, skuffet over at det ikke var hende, der skulle sove i alkoven.

- Jamen så godnat, sagde faster og trak forhænget for.

Marie vågnede i løbet af natten og fik en fornemmelse af, at faster ikke lå bag forhænget.

- Faster, hviskede hun og lyttede.

Så stod hun op og listede hen til alkoven.

- Faster, hviskede hun igen og smuttede ind på den anden side af forhænget. Der var bælgmørkt, hendes hånd famlede og fik fat i en fod, der var kold som døden.

Undersengsvæsner greb ud efter hendes ankler, og forhænget smøg sig levende omkring hende, hun snublede bagover og var kun lige

kommet på benene, da forhænget blev revet til side. Marie skreg. Oplyst af en lampet på væggen sad faster og så mod hende med sammenknebne øjne, lange tjavser af gråt hår, indfaldne kinder og en mund, der åbnede og lukkede sig som et sort hul.

- Hvad sker der her, læspede faster og famlede efter noget på hylden over sengen. Faster Rosa blev sig selv før Marie. Først fik hun brillerne på, og hendes store, bløde øjne vendte tilbage. Så fiskede hun sine tænder op fra et glas med vand og satte dem på plads.

- Vi trænger vist til noget at styrke os på, sagde hun, og Marie fulgte med ud i køkkenet, hvor faster tøffede rundt og snakkede om kamilleteens mange gode egenskaber.

Hjemme igen ville Marie dele sin nye viden om vidunderdrikken med Mona.

- Kamille! Jeg er jo ikke syg, sagde Mona.

- Det troede jeg ellers.

- Hvor har du det fra? spurgte Mona og kneb øjnene lidt sammen.

Marie var helt uforberedt på, at hun havde sagt noget forkert, men alligevel hurtigt nok til at smutte, inden Mona fik fat i hendes arm for at ruske et svar ud af hende.

- Vi må jo håbe, at du bliver frisk inden jul, og nu vi er ved det, hvad skulle du så gøre uden mig?

Hun var otte, det var juleaften, og de var hjemme hos Steen.

- Man må tage det sure med det søde, lo Mona og hældte sukker i et nyt glas rødvin. De var færdige med at spise, og Marie så sig omkring. Hun havde aldrig set så meget julepynt før, der var nisser og engle, hjerter og lys overalt. Men hvor var Steen blevet af?

- Ho ho! Er der nogen søde børn tilstede? spurgte julemanden.

Marie så sig omkring, der var kun hende og Mona og tre gamle mennesker, hun ikke kendte.

- Nej, så må du sgu da hellere lege cowboy, snalrede Mona og væltede sukkerskålen.

Den sidste og største pakke var til Marie. Det kunne godt være det dukkehus, hun havde ønsket sig. Hun havde aldrig rigtig leget med dukker, men de virkelighedstro miniatureudgaver af møbler og ting til dukkehuset tiltrak hende.

- Det er fra mig, sagde Mona fra sofaen. Steen ville hjælpe Marie med det stramme gavebånd, men Mona blev ved med at sige, at han skulle finde kameraet.

- Smil nu til fotografen, sagde Mona igen.
- Men hun vil jo ikke, sagde Steen og lagde kameraet fra sig.

- Åh! Din vatnisse.

Båndet var løsnet og papiret revet af dukkehuset. En blitz fik Marie til at se op fra gulvet, hvor hun sad.

Mona fyrede endnu en blitz af.

- Er du så glad? spurgte hun og prikkede hende i siden med en skosnude.

Marie rejste sig, løftede dukkehuset over hovedet, så lige mod kameraet og blitzen og smed det på gulvet.

Marie fik en flad, men det var Mona der græd.

Nogle uger senere sad de alle tre i køkkenet og så på billederne fra juleaften.

- En rigtig lille djævlunge, sagde Mona og smed billedet fra sig, så det gled hen over køkkenbordet. Marie samlede det op og studerede sig selv med blitzrøde øjne og et overbelyst, meget hvidt ansigt.

- Du skal ikke være så selvoptaget, sagde Mona og snuppede billedet ud af hånden på hende og smed det i skraldespanden.

- Tager du den? råbte Mona ude fra køkkenet to år efter, at Steen havde besøgt dem første gang.

Marie løftede røret.

- Hallo.

- Hvordan går det? spurgte Steen, der ikke havde været der siden Mona havde råbt, at han bare kunne skride, hvis han skulle blande sig i alting.

- Godt.

- Hvordan går det med din mor?

- Det ved jeg ikke.

- Tror du hun vil snakke med mig?

- Det ved jeg ikke.

- Hvem er det? spurgte Mona og stillede sig op i døråbningen.

- Steen.

Mona skar en grimasse og rev røret ud af hånden på hende.

-Hent lige mine smøger, sagde hun og trykkede røret ind mod brystet, som om Steen ikke måtte vide, at hun røg.

- Det kan du selv gøre.

Hun smækkede døren og løb ned til Tobias. Der lugtede godt af karry. Hanne spurgte, om hun ville spise med. Hun nikkede.

Tung i maven af boller i karry, to glas mælk og en banan til dessert gik hun op til sig selv.

- Jeg er gået i seng, lød Monas stemme inde bag den lukkede soveværelsesdør.

- Du må ringe og sige jeg er syg, sagde Mona dagen efter.

Hun kunne nummeret udenad.

- Nå, nu igen, sagde kollegaen og lød, som om det var Maries skyld.

- Hvad sagde hun? spurgte Mona.

- Ikke noget, svarede Marie.

- Ikke noget! Sagde hun ikke god bedring?

- Næ.

- Nå.

Tavshed.

- Skal du ikke i skole?

- Det skal jeg vel.

Det øsregnede, da det ringede ud efter sidste time. Hun løftede tasken over hovedet og løb ud af skolegården, men sænkede farten, da hun kom i tanke om, at Mona lå derhjemme. Hun traskede ind mod gården. Forleden havde Tobias spurgt hende, hvad der var værre end rotter i kælderen. Rotter på loftet, havde hun foreslået, men nej, det var gårdmanden.

Der var fri bane. Hun så sig en ekstra gang over skulderen, før hun skubbede døren op og smuttede ind i opgangen for enden af blokken. Hun havde nøglen i en snor om halsen inden under blusen. Hun låste sig ind i kælderen. Døren lukkede sig bag hende, og hun blev stående, lyttede og fik overbevist sig selv om, at de mange, ikke menneskelignende, lyde alle stammede fra de forskellige rør, der var i kælderen. Så dristede hun sig gennem det spøgelsesagtige tusmørke og hen til lyskontakten.

Hun satte fingeren på kontakten og trykkede til. De små tik lød som et ur, der gik for hurtigt, og hun vidste det ville ende med et hårdt smæld, og så ville lyset gå ud.

Som et tvillingelyn slog angsten og tanken ned i hende. Hvis hun ikke nåede ud, inden smældet kom, ville hun dø.

Grebet af panik fik hun ikke vendt om, men styrtede i stedet mod udgangen, der lå længere fremme, forbi sidegange til kælderrummene, hvor hvad som helst kunne ligge på lur, forbi kælderskakternes lave metaldøre, der sikkert var bo for underjordiske, ikke venligsindede dværgvæsner. Tik-tik-tik-tik-tik. Hun styrtede af sted med det hele i hælene, og støvet fra de døde, alle dem som døden allerede havde indhentet i kælderen, hvirvlede op i hendes fantasi og hendes luftveje. Hun greb dørhåndtaget, skubbede døren op direkte ud til det fri, hvor hun fortsatte op ad trapperne til legepladsen.

Hostende og forpustet vendte hun sig og så mod kælder døren, endnu ikke helt sikker på, om hun havde fået rystet sine forfølgere af sig. Hun så sig omkring. Legepladsen var tom, gyngerne stod stille. Så lænede hun nakken tilbage og rakte tungen ud for at fange regndråberne. Da hun endelig følte sig klar, kold og våd nok til at gå op, kom hun i tanke om sin skoletaske. Hun måtte have glemt den i kælderen.

- Det er der ikke noget at gøre ved, besluttede

hun, i hvert tilfælde ikke lige nu.

Hun satte nøglen i låsen, så forsigtigt hun kunne, men forgæves. Da hun skubbede døren op, stod hun ansigt til ansigt med Mona, der sad i sin stol i stuen og så mod hende.

- Hvordan er det du ser ud, sagde Mona.

- Det regner.

- Det siger du ikke.

- Jo.

- Jeg skal snakke med dig.

- Jeg skal skifte tøj.

- Så skynd dig lidt.

- Hmm.

- Det var du længe om, sagde Mona, da hun kom tilbage efter at have skiftet fra inderst til yderst.

- Hmm.

- Vil du? spurgte Mona og rystede æsken med tændstikker.

Selv om de første to knækkede, sagde Mona ikke noget om en pind i en lort. Marie strøg den tredje tændstik; indsnusede duften af svovl og rakte flammen mod cigaretten, der sad midt i Monas mund. Mona sugede røgen godt ned i lungerne; pustede den skråt op mod loftet.

- Steen kommer ikke mere, sagde hun og så på Marie med blanke øjne.

Marie så ned. Der var hul på storetåen, men det var der vel heller ikke noget at gøre ved, tænkte hun og så op.

- Kan jeg gå nu?

- Bliv lidt.

Marie blev stående, indtil Monas læber begyndte at bævre og asken dryssede ned i hendes skød. Så faldt cigareten samme vej, og Mona fejede den væk.

- Kan du ikke hjælpe mig, sagde hun og lavede en vag håndbevægelse mod cigareten på gulvet.

Skal, skal ikke, skal ... Maries blik løb ned over de fem knapper i Monas trøje; så bøjede hun sig, samlede den op og rakte den mod Mona, der greb ud efter hendes hånd.

- Av, klagede Marie og ville trække armen til sig, men Mona holdt fast.

- Hvad skulle jeg gøre uden dig, sagde hun grådkvalt og trak hende helt tæt på lugten af uvasket krop, cigarethår og sprutånde.

Men det var ikke kun Mona, der kunne blive syg. Marie blev også syg; nogle gange mere end andre.

- Er du ikke stået op endnu? spurgte Mona.

- Jeg har ondt i maven. Jeg tror ikke jeg kan gå i skole, svarede Marie og krummede sig sammen under dynen.

- Måske skal jeg også kaste op.

- Skal du have en spand?

- Hmm, det er nok bedst, svarede Marie med svag stemme.

Endelig hørte hun døren smække efter Mona. Det var næsten gået for nemt denne her gang, og Mona havde ikke engang truet med termometeret. Feber gav altid fri.

Da hun sad i køkkenet og gumlede, tog idéen om fremstillingen af falsk feber form.

Hun fandt termometeret i toiletskabet, et halvvejs nedbrændt stearinlys i stuen, så nu manglede hun bare tændstikker. Hun trak køkkenskuffen ud, og en hel hær af Tordenskjold soldater kiggede op.

Hun stak termometeret ind i flammen, og det gav et sæt i hende, da det sprang.

Kviksølvet løb i alle retninger hen over køkkenbordet.

Stum af betagelse betragtede hun de fladtrykte sølvkugler, der lå ubevægelige og kiggede tilbage. Forsigtigt skubbede hun til en af dem. Den letbevægelige kugle nærmede sig en af de andre, og på magisk vis smeltede de sammen lige for øjnene af hende. Hun skubbede til en af de andre sølvkugler. Og endnu en.

Den sidste lille kugle trillede uvidende hen over den hvide bordplade, direkte mod sølv søen, der villigt opslugte den.

Det var ubegribeligt trylleri, at kviksølvet havde været delt. Hun kærtegnede den afrundede, helstøbte form og trykkede forsigtigt en finger ned i den metalblanke overflade, men den forblev lige så blank og tilsyneladende ube-

rørt. Det var som at røre ved et blødt spejl. Så knyttede hun hånden og slog til, og kvikselvet løb igen i alle retninger, og hele den forunderlige leg kunne begynde forfra.

Igen.

Og igen.

Og ...

Hun så op. Var der nogen, der havde banket på døren? Hun sad musestille og håbede hun havde hørt forkert, men så bankede det igen. Det var det hemmelige signal.

- Åben nu, Marie, jeg ved du er der, råbte Tobias ind ad brevsprækken.

Modvilligt gik hun ud og åbnede døren.

- Hvorfor er du ikke i skole? spurgte hun mut.

Tobias krøllede ansigtet i en ubestemmelig grimasse.

- Det er jo lørdag, svarede han så.

- Lørdag?

Paf vendte hun ryggen til ham og gik med hurtige skridt ud i køkkenet, men Tobias var lige i hælene på hende.

- Er du rigtig klog! udbrød han og så mod køkkenbordet. - Det er pissegiftigt!

- Jeg har da ikke spist det, protesterede hun, men det var dampene, sagde Tobias; man mærkede dem ikke, de sivede bare ind, og til sidst ville man dø, sagde Tobias hæst, og som om han pludselig var blevet voksen, beordrede han

hende til at finde en gammel avis.

Tavst iagttog hun, at han med alvorlig mine fejede skår og kviksølv ned på avisen og smed hele den magiske verden i skraldespanden og videre ud i skakten.

- Det var det, sagde han og børstede hænderne mod hinanden.

- Vil du med ned og lave varm kakao? spurgte han og lignede sig selv igen.

- Det ved jeg ikke, svarede hun ærgerlig og utaknemmelig i betragtning af, at han måske lige havde reddet hendes liv.

- Kom nu!

På strømpesokker smuttede de ud af det ene køkken og ned ad trapperne til det andet.

- Ad! udbrød hun og kiggede på det lille dyr, der løb rundt på bunden af gryden. Tobias stak hovedet hen til hendes.

- Nå, det er bare en sølvfisk, sagde han.

- Jeg har aldrig set sådan en.

- De er ellers meget almindelige.

- Men hvor kommer de fra?

- Det bare sådan nogle, der kommer af sig selv.

- Men hvordan kan den bevæge sig, når den ikke har nogen ben?

- Det har den også. De er bare så små, at man ikke lige kan se dem.

Hun havde glemt nøglen og måtte ringe på hos

sig selv.

- Nå, der er nok én der har fået det bedre, sagde Mona og så ud, som om hun morede sig, men lidt efter kneb hun øjnene sammen og spurgte, hvorfor Marie havde været ude med skraldeposen.

- Det var fordi jeg sad og spiste morgenmad, begyndte Marie, - og så kastede jeg op i skraldespanden, sluttede hun uden at blinke.

Ordene kom som opkast uden kvalme. Løgnen smagte bare bedre.

Om aftenen kunne hun ikke falde i søvn. Hun tænkte på kviksølvet og forestillede sig, hvordan hun skubbede sølvkuglerne hen over køkkenbordet, ud over kanten og ned i et gammelt syltetøjsglas. En efter en ville sølvkuglerne dumpe ned på bunden og smelte sammen til en drøm, der bare lå og ventede på at blive befriet.

Men så dukkede Tobias ord om de giftige dampe op og forstyrrede hendes tankeleg. Man ville sikkert dø en pinefuld død, og havde hun ikke også lidt svært ved trække vejret ...

Da hun endelig faldt i søvn, begyndte sølvfisk at dele sig som kviksølv, og mareridtet udviklede sig, efterhånden som kviksølvfiskene blev flere og flere, større og større.

Et kviksølvfiskformeringsmareridt havde taget form og lagrede sig i hende til senere brug.

Du forlod Mona, tog elevatoren og kom ved en fejl helt ned i kælderen, hvor du stod af og forvildede dig ned ad en lang og dunkel gang.

En portør overhalede dig med en seng.

- Undskyld, kan du hjælpe mig? spurgte du og opdagede, at der var trukket et hvidt lagen over hovedet på personen i sengen.

- Bare rolig, hun er død, sagde portøren og nikkede mod fodenden.

- Ja okay, men hvordan slipper jeg ud herfra?

- Du kan følges med os hen til elevatoren.

Så dig tilbage, nikkede og fulgte efter. Han havde sagt *hun*, tænkte du og fik en krybende fornemmelse af, at det var Mona, der lå under lagenet, at hun havde overhalet dig på vejen ned for at få det sidste ord. Følte en urovækkende trang til at flå lagnet til side, men hvad håbede du egentlig at se?

Hun var ni og sad parat i sofaen og ventede på Mona, der skruede op for radioen.

- Hvor er alle drømmene du drømte? sang Mona i kor med Maria Stenz og satte sig i sofaen ved siden af Marie, der havde fået lov til at børste hendes hår.

- *Er de druknet i en strøm af år?*

Børsten gled ubesværet gennem Monas

lange, røde hår, der var ingen fuglereeder, kun solskinsglimmer og duften af shampoo, og Marie børstede håret længere og længere, mens hun drømte om at kravle ind under det, sidde ganske nær på Mona og lytte til hendes sang.

- Nå, nu må det vist være nok, sagde Mona og rejste sig, længe før Marie havde fået nok.

Mona slukkede for radioavisen og gik ud foran spejlet i gangen. Marie fulgte efter; ville ønske, at hun også havde rødt hår.

- I dag skal vi bare hygge os, sagde Mona og foreslog, at de kunne hente mad fra grillen, og Maries tænder begyndte allerede at løbe i vand.

Aftenen kom, og så sad hun der med grillkyllingefedt i hele ansigtet og troede på den evige hygge. Fra nu af blev alting anderledes. Igen.

- Så er vi her, sagde portøren og pegede med en tommelfinger mod elevatorerne.

- Tak.

Du trykkede på pilen der pegede opad og ventede.

Hun var ti og stod foran opgangen og pustede sæbebobler, som hun havde købt for penge, hun havde stjålet fra Mona.

Gennem en sværm af bobler fik hun øje på Mona, der nærmede sig. Hun koncentrerede sig om at puste, ville ikke se det, hun så, og pustedede så hurtigt hun kunne.

Som om sæbeboblerne kunne forhindre noget som helst.

- Nå, hvad siger du så? spurgte Mona og drejede sig en halv omgang, og Marie pustedede en sværm mod den nøgne nakke og så for sig, hvordan Monas lange, røde hår var gledet fra det gule fejeblad og ned i den sorte affaldssæk i salonen.

- Hvorfor står du bare der og glør? spurgte Mona og greb fat i hende og ruskede for et svar.

Marie åbnede munden og spyttede; ramte hendes kind og fik en flad på sin egen.

Om aftenen sad Marie i Monas stol og pustedede sæbebobler ud i stuen. Hun kunne høre Hanne og Mona ude i køkkenet.

- Hvad har jeg dog gjort, snøftede Mona

- Det er jo bare hår, det vokser ud igen.

- Jeg er så ulykkelig, hulkede Mona.

Sæbebobler, hvor patetisk!

Endelig lød der et pling, elevatordøren åbnede sig, og du kørte en etage op og måtte spørge om vej flere gange, før du fandt frem til svingdøren, du var kommet ind ad.

Du trådte ud i det fri og tog en dyb indånding. Regnen faldt tungt, og du førte instinktivt en hånd hen over håret. Dråberne faldt som ordene, dryp-dryp; kunne ikke forhindre dem i at sive ned gennem kraniet. Du kunne heller ikke huske, hvor du havde parkeret. Det var til at tude over, og regnen tog til, fossede ned over dit ansigt og ud i kloakkerne, og regnen blev til hagl, og fandt du ikke snart den satans vogn, ville din hovedskal flække.

Endelig! Sammenbidt og gennemblødt kørte du til centralen. Da vognmanden så dig, insisterede hun på at køre dig hjem.

- Bare rolig, tilføjede hun, - jeg går ikke med op.

Om natten blandede Monas latter sig med Laura, der lå på en cykelsti og fødte sig selv.

Laura fødte med et smil; du vågnede, svedende som et svin. Famlede efter smøgerne, men måtte have glemt dem i stuen, stod op og gik derind; studsede over telefonsvareren, der stod og blinkede. Var der nogen, der havde ringet i løbet af natten, eller havde du virkelig overset de røde blink. Du tændte en smøg og lyttede til beskeden fra Tobias. De måtte virkelig være på røven, når de spurgte om du kunne passe Kristian, for det var tydeligt, at drengen ikke brød sig om dig. Hvis du ville hilse, gemte han hænderne på ryggen, sagde du noget til ham,

så han på dig, som om det var det mest mærkelige, han havde hørt i sit tre år lange liv.

Første gang, du havde set ham, var på fødeafdelingen. Tobias havde stået med ham i armene og set ud, som om han aldrig ville slippe sin søn, men så havde han rakt den lille frem mod dig. Du havde stået med Kristian i armene, stiv som en trojansk træhest der blev angrebet indefra. "Niver du barnet!" lo hæren af bevæbnede mini-monaer, der myldrede frem og stak spidse genstande i dine indre organer. "Niver du barnet!" gentog de og gav sig til at smide æbler mod indersiden af træet, og æblerne faldt med hule dump. Bunden var nået, og ekkoerne af hånlige latter steg dig til hovedet. Epicenteret for barnets skrig lå i dig, og du havde skyndt dig at række ham tilbage til Tobias.

Det var ikke blevet til mange timers nattesøvn. Du undertrykte et gab og opfattede, at kunden skulle til Tingbjerg, uden at koble det sammen med, at det var kvarteret, hvor du var vokset op.

Slog taxameteret til og skævede til kunden, der sad og sniffede til sig selv.

- Lugter jeg af røg? spurgte han og smilede forlegent.

- Det tror jeg ikke.

Du havde røget siden du var tolv, så lugten

af røg var en del af dig selv.

Han småbandede, rullede vinduet ned og fortalte, at han havde bildt sin teenagedatter ind, at han var holdt op med at ryge.

- Men hun kan jo lugte, at jeg lyver. Forleden tændte hun en smøg lige for næsen af mig, og ved hvad hun sagde?

- Øh, nej.

- Det du gør, råber højere end det du siger.

- Okay.

- Jeg ved fandme ikke hvor hun får det fra, sagde han og rystede opgivende på hovedet.

Du så efter manden med den rygende teenager. Hvis du kørte nogle få hundrede meter frem og rundt om hjørnet, kom du til Ruten, gaden hvor du var vokset op; havde ikke været der i årevis. Du havde ikke haft noget at komme efter, men så kørte du frem og rundt om hjørnet. Forbi butikstorvet på den ene side og de gule murstensejendomme på den anden. Vinduerne og de franske altaner var mindre, end du huskede dem, og murstenene mere beskidte. Kørte forbi højhuset og ind på parkeringspladsen, steg ud af bilen og blev hilst velkommen af et par krager, der cirklede omkring og udstødte deres hæse kra-kra.

Du så hende for dig, frisørens datter på vej i skole med uredt hår og den sribede sweater, der stumpede, men som hun elskede, fordi hendes faster havde strikket den, og hun selv

havde valgt farverne. Du fulgte hende lidt på vej. Hun havde ikke travlt med at komme i skole, stoppede op og plukkede nogle snebær, som hun smed på fortovet og trådte på, så det gav et lille smæld; helt uforberedt mødte du hendes blå blik, var det bistert, bedende eller bebrejdende? Du vendte omkring og fik øje på kæresteparret fra din gamle klasse, og forsøgte at komme uset hen til vognen, men for sent.

- Hvad satan, er det ikke ..., sagde fyren.

- Marie, hjælp kæresten ham på vej og smil lede det samme bløde smil som dengang.

- Ja! Marie den mærkelige.

Han smilede skævt, lagde armen om skulderen på kæresten, trak hende ind til sig og holdt godt fast, ligesom dengang i tredje.

- Kan du kende os, spurgte han med rusten stemme.

- Jep, svarede du.

Det virkede, som om intet havde forandret sig, som om han var født med rusten stemme og skægstubbe og hun med brede hofter og tunge bryster, og du selv var født mærkelig.

- Nå du, vi må sgu videre, sagde han.

- Vi må videre, gentog du mumlende, satte dig ind i vognen og smækkede døren. Som om det gjorde en forskel.

I efteråret 1990 befinder den 26-årige taxachauffør, Marie, sig i sin lejlighed på Nørrebro med et barn, der ikke er hendes eget.

Marie er ude af sig selv, ingen tvivl om det, hun ved det bare ikke endnu. Da politiet banker på døren, tager hun flugten ned ad bagtrapperne.

I scener fra Maries barndom og tidlige ungdom, trækkes trådene frem til fortællingens nutid og fremad.

Pia Ravn Jensen født 1964 i København.

Romanen "Smagen af Fugl" udkom i 2017 og er hendes debutroman.

www.bod.dk